

PARAULES EN LA PREGÀRIA
TROBADA DEL VOLUNTARIAT DE CÀRITAS
Col·legi Sant Francesc d'Assis de Ferreries 29 d'abril de 2017

Aquest text lluminós de l'Evangeli de Joan, que acabem d'escoltar, ens convida a contemplar el món com a creació. El món no és un conglomerat de coses que han sorgit d'un atzar capriciós, sinó que és un cosmos ordenat, que procedeix de la mà amorosa de Déu i de la seva voluntat, que li ha donat l'ésser. Però, a més, el Pròleg de Joan ens recorda que aquest món ha estat creat mitjançant el Verb de Déu: "Per ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi ha vingut sense ell" (Jn 1, 3).

Per això el món sencer parla de Déu. Els salms ho canten amb goig dient que "el cel parla de glòria de Déu" i "l'estelada anuncia el que de les seves mans" (Sal 18). El món és com un sagrament de Déu, que ens fa contemplar la mà de qui l'ha creat. Els antics parlaven del "llibre de la naturalesa" que amb la multitud i diversitat de criatures convida a contemplar i a lloar Déu.

Especialment l'ésser humà és reflex d'aquest Déu, que ho va fer a la seva "imatge i semblança" (Gn 1, 26-27). La grandesa de l'esperit humà, el poder de la seva intel·ligència, la capacitat de la seva voluntat i de la seva llibertat, són una imatge d'aquest Déu, a qui un himne canta bellament com el "terrisser de l'home".

En el llibre del Gènesi es diu que, després d'acabar la creació, Déu va declarar que tot el que havia fet era bo. Això vol dir que la creació té un gran valor, que val per si mateixa, i que ha de ser preservada per al bé de l'ésser humà. En el mateix llibre es diu que Déu ha encomanat el jardí de l'Edèn a l'home, perquè el cuidi. En mans de l'ésser humà s'ha posat la tasca de cuidar tota la creació. Per això l'home no pot comportar-se com un dèspota davant del món. La seva missió és tenir cura, conservar i preservar aquest regal que ha rebut de Déu.

Durant molts segles l'home va viure d'aquesta manera la seva relació amb el món natural. No obstant això, en els nostres dies aquest món s'ha convertit en un objecte d'ús i de domini, el que ha provocat un desastre ecològic. L'home del nostre temps té la pretensió de dominar, consumir i explotar el món. Fiats només en interessos immediats, moltes persones exploten els limitats recursos del planeta, el que provoca greus desequilibris i condueixen finalment a augmentar les causes de la pobresa.

En efecte, entre les causes principals de la pobresa hi ha els desordres que es produeixen al nostre planeta. Els pobres són els que més pateixen les conseqüències dels danys ambientals. L'encíclica "*Laudato sii*" ens recorda que el món està connectat, que la manca d'aigua, els canvis climàtics o la pèrdua de biodiversitat repercuteixen directament en els més pobres, provocant un augment de la misèria.

Això ens obliga a "*pensar un món diferent*" (LS 16). Consider particularment important corregir les actituds amb què ens acostem al món creat. Hem de ser conscients que no som amos ni amos absoluts de la creació. Nosaltres som criatures i tenim la missió de custodiar la creació, que és la "*casa comuna*", intentant fer un món més habitable per a tothom, percebent el ritme i la lògica de la creació i no buscant dominar-la, posseir-la, manipular-la i explotar-la.

Hem de recuperar també l'actitud contemplativa davant del món. Aprendre de nou a veure la naturalesa com a obra de Déu, a descobrir la seva empremta en les coses. I aprendre a tenir cura d'aquesta naturalesa, que ens ha estat donada com un gran regal. Perquè els éssers humans estem cridats a conduir tota la creació cap a Déu (cf. LS 83).

PARAULES EN LA PREGARIA

TROBADA DEL VOLUNTARIAT DE CARITAS

Col·legi Sant Francesc d'Assís de Ferreries, 29 de abril de 2017

Este texto luminoso del Evangelio de Juan, que acabamos de escuchar, nos invita a contemplar el mundo como creación. El mundo no es un conglomerado de cosas que han surgido de un azar caprichoso, sino que es un cosmos ordenado, que procede de la mano amorosa de Dios y de su voluntad, que le ha dado el ser. Pero, además, el Prólogo de Juan nos recuerda que ese mundo ha sido creado mediante el Verbo de Dios: “Por ello todo ha venido a la existencia y sin él no existiría nada de lo que ha sido hecho” (Jn 1, 3).

Por eso el mundo entero habla de Dios. Los salmos lo cantan con gozo diciendo que “el cielo proclama gloria de Dios” y “el firmamento pregona la obra de sus manos” (Sal 18). El mundo es como un sacramento de Dios, que nos hace contemplar la mano de quien lo ha creado. Los antiguos hablaban del “libro de la naturaleza” que con la multitud y diversidad de criaturas invita a contemplar y a alabar a Dios.

Especialmente el ser humano es reflejo de ese Dios, que lo hizo a su “imagen y semejanza” (Gen 1, 26-27). La grandeza del espíritu humano, el poder de su inteligencia, la capacidad de su voluntad y de su libertad, son una imagen de ese Dios, al que un himno canta bellamente como el “alfarero del hombre”.

En el libro del Génesis se dice que, tras acabar la creación, Dios declaró que todo lo que había hecho era bueno. Esto significa que la creación tiene un gran valor, que vale por sí misma, y que debe ser preservada para el bien del ser humano. En el mismo libro se dice que Dios ha encomendado el jardín del Edén al hombre, para que lo cuide. En manos del ser humano se ha puesto la tarea de cuidar toda la creación. Por eso el hombre no puede comportarse como un déspota frente al mundo. Su misión es cuidar, conservar y preservar este regalo que ha recibido de Dios.

Durante muchos siglos el hombre vivió de este modo su relación con el mundo natural. Sin embargo, en nuestros días este mundo se ha convertido en un objeto de uso y de dominio, lo que ha provocado un desastre ecológico. El hombre de nuestro tiempo tiene la pretensión de dominar, consumir y explotar el mundo. Fiados sólo en intereses inmediatos, muchas personas explotan los limitados recursos del planeta, lo que provoca graves desequilibrios y conducen finalmente a aumentar las causas de la pobreza.

En efecto, entre las causas principales de la pobreza están los desórdenes que se producen en nuestro planeta. Los pobres son los que más sufren las consecuencias de los daños ambientales. La encíclica “Laudato sii” nos recuerda que el mundo está conectado, que la falta de agua, los cambios climáticos o la pérdida de biodiversidad repercuten directamente en los más pobres, provocando un aumento de la miseria.

Esto nos obliga a “pensar un mundo diferente” (LS 16). Considero particularmente importante corregir las actitudes con las que nos acercamos al mundo creado. Tenemos que ser conscientes de que no somos dueños ni amos absolutos de la creación. Nosotros somos

criaturas y tenemos la misión de custodiar la creación, que es la “casa común”, intentando hacer un mundo más habitable para todos, percibiendo el ritmo y la lógica de la creación y no buscando dominarla, poseerla, manipularla y explotarla.

Tenemos que recuperar también la actitud contemplativa ante el mundo. Aprender de nuevo a ver la naturaleza como obra de Dios, a descubrir su huella en las cosas. Y aprender a cuidar esa naturaleza, que nos ha sido dada como un gran regalo. Porque los seres humanos estamos llamados a conducir toda la creación hacia Dios (cf. LS 83).